

fordærlige Varer. Endnu i denne Sommer har jeg givet efter for et Pres fra Landboforeningerne og yderligere ladet Ost og Pølser optage blandt de letfordærlige Varer. Mælkerierne stille store Krav i Henseende til at faa Mælken befordret til billige Takster og de tomme Spande retur. Og under alt dette lyder der stadig Fordringer om at faa indrettet ny Stationer, Holdepladser, Billetsalgssteder osv. Nu spørger jeg, mine Herrer, hvis en Minister vilde komme her og foreslaa, at vi skulde gaa tilbage paa alle disse Punkter til den Tilstand, som fandtes blot for 6 Aar siden, at vi skulde sætte Gennemsnitstogtallet fra 17 ned til 12, at alle de Lettelser og Bekvemmeligheder, som ere indførte, atter skulde afskaffes, hvorledes tror man saa, det vilde gaa denne Minister? Tror De, at det vilde være muligt at faa Tilslutning dertil her i Tinget? Tror De, at det vilde være muligt at vinde Bifald derfor ude i Befolkningen? Der er jo ikke en Dag, hvor der ikke lyder Krav om endnu flere Tog, endnu flere Bekvemmeligheder, endnu flere Lettelser. Hvis der virkelig skal kunne foretages Bespareser, som for Alvor batte noget, maa Ministeren dertil først og fremmest have Rigsdagen i Ryggen. I Stedet for at der ved Finanslovens Behandling rykker Ønsker frem i lange Rækker for at bære Vidne om Utaalmodigheden omkring i alle Valgkredse, maa vi høre et enstemmigt Kor, der synger en ganske anden Sang. Alle maa bede om at maatte blive fri for ny Billetsalgssteder og Holdepladser, blive fri for flere Tog og blive fri for ny Baner; vi maa høre Rigsdagsmændene bevidne, at omkring i Valgkredsene er Befolkningen i Færd med at tage Taalmodigheden ved at se, at der i deres Valgkredse anvendes saa mange Penge, som ingen Renter give for Statskassen. Naar denne Tone bliver den herskende i Rigsdagen, kunne vi maaske vente at faa Udgifterne til Statsbanerne saa langt ned, at vi opnaa normal Forrentning. Men for det sker, tror jeg, det vilde være ret fantastisk at regne paa, at vi skulde kunne faa $3\frac{1}{2}$ pCt. af vore Penge, det vil sige allerede nu et Udbytte af henimod 7 Mill. Kr. Den Generaldirektør, som nylig er gaaet af, og som ofte har været Genstand for mange Angreb, har, efter min Opfattelse, hyppig maattet høre lidet begrundet og lidet retfærdig Dadel. Jeg har udtalt tidligere i dette Ting, at det vilde være ganske urigtigt at se bort fra den overordentlige Udvikling, som under hans Ledelse er foregaaet med vore Stats-

baner i Løbet af den sidste halve Snes Aar. Paa alle Omraader har Udviklingen været iøjnefaldende, saa at vi i det store og hele maa sige, at Befordringen paa Statsbanerne kan holde Maal ogsaa med de gode Baner i Udlandet. Men det siger sig selv, at en saa stærk Udvikling, koncentreret i forholdsviis faa Aar, har maattet koste mange Penge. Nu, da vi maaske ere komne gennem det mest paatrængende, anser jeg det for sandsynligt, at Udgifterne maa kunne nedsættes en Del. Som de Punkter, hvorpaa Opmærksomheden særlig maa være rettet, skal jeg da nævne følgende. Vi ville antagelig kunne spare en Del paa Personalet i Centraladministrationen; derefter vel ogsaa i den øvrige Organisation nedefter, men det vil kun kunne komme lidt efter lidt. Endvidere er det i høj Grad ønskeligt, at der foretages Indskrænkninger i Udgifterne til Maskin- og Baneafdelingen. Det gælder at være nøjeregnende i Henseende til kostbare Anskaffelser osv. osv. Men naar jeg har nævnt disse Ting, har jeg nævnt det væsentlige af det, som Administrationen er i Stand til at gennemføre paa egen Haand. Skal der gennemføres mere, vil det i overvejende Grad komme til at bero paa, hvorvidt Rigsdagen og særlig Folketinget vil give sin Støtte dertil. Dette gælder, hvis der skal holdes igen paa Oprettelsen af stadig flere ny Holdepladser, Billetsalgssteder, Stationer, og de Udgifter, som dermed følge. Ligeledes Indskrænkninger i Toggangen; Bespareser med Hensyn til Bekvemmeligheder og Luksus i forskellige Retninger; Holden igen over for de stadigt stigende Krav til gratis Lettelser for Godsforsendelser osv., som paakaldes saa af den ene og saa af den anden Interesse. Hvis ikke paa disse og lignende Punkter Rigsdagen — og, jeg gentager det, særlig Folketinget — vil yde en meget virksom Støtte for Regeringen, vil det være unyttigt at vente, at Udgifterne i nogen alt for paafaldende Grad ville kunne nedsættes. Hvad der kan gøres i saa Henseende, vil imidlertid blive gjort. Jeg er overtydet om, at der i Banernes Administration raader den bedste Villie til at foretage alvorlige Forsøg paa at hidføre Indskrænkninger i Udgifterne. Men naar jeg ser paa samtlige Forhold under eet og paa den Stemning, som raader her i Tinget, kan jeg ikke skjule for mig selv, at en Forrentning af den Størrelse, som nogle her i Tinget have talt om, tør jeg ikke paatage mig at stille i Udsigt. Jeg vil foreløbig anse det for et smukt Resultat, hvis vi kunne naa til det